

Afgiftekantoor : Brussel X
Bureau de dépôt : Bruxelles X

Toegelaten onder nr : P 102005
N° d'agrégation : P 102005

PB-PP | B-00227
BELGIE(N)-BELGIQUE

Nummer 119 september 2021
Numéro 119 septembre 2021
Verschijnt : trimestrieel
Périodicité : trimestriel

2020: een jaar rijk aan solidariteit

Zoals elke vzw houden wij jaarlijks een algemene vergadering waarin verslag wordt uitgebracht over het voorbije werkjaar. Wat ons deze keer vooral trof in verband met de activiteiten van 2020 was de creatieve manier waarop Levensadem in heel België het hoofd bood aan het groeiend aantal problemen waarmee gezinnen te kampen kregen tijdens dit jaar van pandemie en lockdowns.

In 2020 waren er meer nieuwe oproepen in alle regio's van België.

In Vlaanderen kwam meer dan de helft van de oproepen van vrouwen zonder inkomen of fatsoenlijk inkomen. Zij werden meestal door een sociale dienst doorverwezen.

Tijdens de eerste lockdown hadden we vooral per telefoon of whatsapp contact met de moeders. Wij bleven wel kledingpakketten en babygerief naar hen toe brengen. Voor sommigen is contact via whatsapp drem-pelverlagend, maar niets gaat boven een persoonlijke ontmoeting om een vriendschappelijke relatie uit te bouwen.

Persoonlijke ontmoetingen waren echter niet mogelijk, wat ons een gevoel van machteloosheid gaf omdat we niet konden werken zoals we het wensten. Wij hielden wel zoveel mogelijk telefonisch contact, volgden hen op, probeerden hen te laten voelen dat wij met hen begaan waren.

Omdat veel andere van onze activiteiten geannuleerd waren, hadden we meer tijd. Dat heeft ons de kans gegeven om systematisch contact te nemen met onze steungezinnen, een initiatief dat zeer werd gewaardeerd. Wij hebben ook geprobeerd om met zoveel mogelijk moeders en gezinnen "van vroeger" terug contact op te nemen per mail of telefoon. Verschillende moeders hebben we via Facebook teruggevonden. Het waren telkens aangename en fijne contacten.

Na de eerste lockdown hebben we het werk gewoon hervat, met persoonlijke ontmoetingen bij ons thuis of ter plaatse bij de moeders, uiteraard met inachtneming van de regels: afstand bewaren, handen ontsmetten, mondkapjes ophouden.

Ook **in Wallonië en Brussel** moest de werking worden aangepast aan de realiteit van lockdowns en coronabesmettingen.

Levensadem-Souffle de Vie is nooit gestopt met werken, in tegenstelling tot veel vzw's die gedwongen werden te sluiten tijdens de lockdowns.

De eerste bekommernis van Levensadem is en blijft de moeilijke situatie en het leed van de gezinnen die hulp vragen. De moeilijke sociale en maatschappelijke situatie veroorzaakt door het coronavirus, doet de problemen in verband met zwangerschap of perinatale rouw niet verdwijnen. Op alle niveaus waarop Levensadem actief is hebben we gemerkt dat mensen zich creatief uit de slag trekken en dat de solidariteit opleefde.

Dit was te merken aan:

- het aanpassingsvermogen van de verschillende verantwoordelijken van de afdelingen en van Pesche;
- een toename van het aantal vrijwilligers;
- meer financiële en materiële giften;
- meer helpers in de vestiaire, zodat we op zeer veel vragen konden ingaan;
- een grotere solidariteit tussen de gezinnen;
- meer expliciete dankbaarheid vanwege de geholpen gezinnen.

In 2020 hebben veel gezinnen die hulp hadden gekregen op hun beurt andere gezinnen geholpen.

Geconfronteerd met een groot maatschappelijk probleem is elke afdeling van Levensadem er goed uit gekomen. De balans is dus zeer positief.

Een passage uit de brochure van de vzw "Parole d'enfants" (met hun akkoord overgenomen) vat goed onze conclusie van dit jaar samen en moedigt ons tegelijk aan om in beweging te blijven:

"Sinds het begin van de covidpandemie hebben we filosoof Bruno Latour horen zeggen en herhalen:
"Als we niet profiteren van deze ongelooflijke situatie om te veranderen, verknoeien we een crisis!"

Uitgaande van het feit dat de covidcrisis verschillende tekortkomingen in onze wereld heeft blootgelegd, zijn we van mening dat elke crisis beleefd door een mens of een menselijk systeem (koppel, gezin, ploeg, instelling) een unieke kans kan zijn om te leren, te groeien of te veranderen. We kunnen immers absoluut niet meer verder doen zoals vroeger.

Het gaat er hier niet om de zwaarte van de beproeving te minimaliseren maar eerder om te zoeken hoe te overleven en vooral hoe een oplossing te vinden".

De situatie in onze **Afrikaanse antennes:**

Jacques en Micheline hebben hun reis die voorzien was in maart 2020 moeten annuleren. Het onderstaand verslag komt van Christine en Etienne, de verantwoordelijken van Levensadem in **Kibungo (Rwanda):**

In 2019-2020 hadden we sensibiliseringsactiviteiten gepland. We wilden ook samenkomen met al wie reeds geëngageerd is in het werk (de bidders, vrijwilligers...). We hadden plannen voor een feest en voor een eerste eucharistie voor wie een kindje verloor tijdens de zwangerschap. Deze eucharistie zou voorgegaan worden in Kabungo door Mgr. Kambanda in aanwezigheid van Micheline en Jacques Philippe tijdens hun bezoek. Het was voorzien op 28 maart 2020 maar is niet kunnen doorgaan omwille van de lockdown. Wat betreft de andere activiteiten van Levensadem, hebben we de zwangere vrouwen verder opgevolgd en de coördinatoren van de centrale gesuperviseerd tijdens de hele lockdown.

Voor de mensen van Sakara, hebben we een lotgenotengroep gevormd voor de ongehuwde moeders om hen psychologische steun te geven en mekaar financieel te helpen. Tijdens de covidcrisis hebben we sommige vrouwen die hun werk waren kwijtgeraakt voedselhulp kunnen geven.

We hebben met de plaatselijke pastoor kunnen samenwerken: hij heeft de 4 moeders van Levensadem van zijn parochie voedsel kunnen bezorgen.

Levensadem is vandaag werkzaam in Kibungo, ondanks verschillende problemen:

- een tekort aan steungezinnen;
- een tekort aan vrijwilligers;
- veel vrijwilligers die het laten afweten;
- beperkingen in de tijd.

Mogelijke oplossingen voor bepaalde problemen:

- wij denken dat we door te blijven sensibiliseren steungezinnen zullen vinden;
- we blijven de andere gezinnen zoeken;
- we hebben het idee om kleine groepen te vormen om te blijven sensibiliseren en te getuigen over Levensadem, maar het is moeilijk".

Etienne en Christine

Nieuws uit Goma

Via de zeldzame telefonische contacten die we hadden met Alphonse vernemen we dat er veel meer leed en armoede is op het terrein.

Dokter Anne-Rose is druk benomen door de medische en sanitaire problemen ter plaatse en vindt geen tijd meer om zich met Levensadem bezig te houden.

Alphonse is veranderd van post: hij is nu werkzaam in één parochie waardoor hij veel minder contact heeft met de overige parochies. Daarbij is zijn loon minimaal, er is meer armoede. De eerste bekommernis van alle gezinnen is dagelijks eten op tafel te brengen voor de kinderen. Het werkveld is dus heel beperkt geworden. Levensadem overleeft met veel moeilijkheden en wij zijn machteloos...

In Goma en omstreken zijn er ook nog de gevechten tussen de verschillende etnische groepen. We wachten vol ongeduld om op een dag weer naar hen toe te kunnen gaan maar weten dat de omstandigheden moeilijk zullen zijn en onze machteloosheid permanent.

*Micheline en Jacques
Vera en Jo*

Regelmatige conflicten met de milities in Goma en omgeving, april 2021

Verantwoordelijke keuzes

“Ik ben Kameroense van geboorte en ben in 1998 naar België gekomen. Ik had een studentenvisum gekregen voor een opleiding aan de universiteit Saint-Louis in Brussel.

Nu ben ik gehuwd en ben ik gelukkig in mijn familiale en professionele situatie. Ik ben ook vrijwilliger bij Levensadem, dat ik al vele jaren ken. Naast uiteenlopende zaken die ik voor de vereniging doe, ben ik meter van een aantal Kameroense “moeders” van Levensadem die in situaties zitten vergelijkbaar met de mijne toen ik hier aankwam. Enkele maanden geleden had ik het met Micheline en Jacques Philippe over die verschillende “meterschappen” en de situaties waar mijn jonge landgenotes die naar België komen steeds meer mee te maken krijgen. Ik heb dieper inzicht gekregen in een aantal belangrijke cultuurverschillen die hier in België aanpassingsmoeilijkheden veroorzaken. Ook ben ik mij meer bewust geworden van de problemen die zich kunnen stellen bij de terugkeer naar het land van oorsprong na de afronding van hun studies, althans zoals sommige vrouwen zich die terugkeer voorstellen. De problematieken waar Levensadem rond werkt heeft direct te maken met die verschillen in mentaliteit en cultuur: de visie op de familie, het huwelijk, seksualiteit, de opvoeding van de kinderen in de familiale sfeer, de positie van de vrouw, haar zelfbeeld, hoe ze naar haar oorspronkelijke familie kijkt, het beeld dat ze heeft van de man of van de mannen waarmee ze een relatie zal hebben. Dit zijn maar een aantal elementen die aan de oorsprong liggen van heel wat culturele verschillen. Ze zijn nauwelijks bekend bij zowel de jongeren in het land van oorsprong als bij de meeste families in België. Ze vormen dus een gemakkelijke bron van misverstanden, conflicten en zelfs situaties die op lange termijn zo goed als onoplosbaar zijn. In welke positie zal het kind dat op komst is zich dan bevinden ...?

Dit alles heeft mij ertoe gebracht om dit artikel te schrijven, vertrekkende vanuit mijn eigen geschiedenis, die gelijkenissen vertoont met die van zoveel andere jonge Afrikaanse vrouwen, trouwens niet alleen uit mijn eigen land.

Toen ik in 1998 aankwam in België, stelde ik vast dat het schoolgeld voor buitenlandse studenten die niet met Belgen gelijkgesteld waren, twee tot drie maal hoger lag dan dat van Belgen.

Men sprak van 2500 tot 4000 € voor niet-Belgische studenten tegen 300 tot 700€ voor Belgen. Ik wou hier studeren en moest dus een manier vinden om dat bedrag bijeen te krijgen.

Maar eerst moet ik u een deel van het verhaal vertellen dat zich afspeelde in mijn geboorteland, een jaar vóór mijn komst naar België.

Ik was met twee vriendinnen op het strand van Limbé. We kwamen er op meiden-weekend toen we kennis maakten met een groep Europeanen die met hun boot de Afrikaanse kusten afreisden. Mijn twee vriendinnen die zich veel meer op hun gemak voelden bij westerlingen, staken hun interesse in de Europeanen niet onder stoelen of banken en zochten hun

De foto staat los van het artikel

Trots dat ik
mezelf
heb gevonden...

gezelschap op. Ik van mijn kant was eerder het dorpsmeisje dat maar weinig zin had om in deze middens te vertoeven. Nu bleek echter dat een van de Europeanen, een Belg - we zullen hem “de Belg” noemen- zeer geïnteresseerd was in mij. Hij had mijn vriendinnen duidelijk laten verstaan dat hij mij als vriendin wilde.

We wisselden enkele woorden uit en hij gaf mij zijn visitekaartje dat ik in mijn portefeuille opborg. Ik dacht er niet meer aan, tot ik een jaar later in België arriveerde.

Ik kende hier toen niemand maar tussen mijn papieren die ik uit Kameroen had meegenomen, vond ik het kaartje dat de Belg me gegeven had. Ik belde hem op. Hij woonde in Brugge en binnen het uur stond hij al voor mij, in de kleine kamer die ik betrok in een studentenhome in Brussel. We maakten uitgebreid kennis. Ik had tijd zat om naar hem te luisteren en hij toonde veel interesse in mij. Dit beviel mij wel, want ik moet toegeven dat ik blij was dat ik hier in België eindelijk iemand kende. Ik voelde me ook wel gevleid door zijn belangstelling voor mij.

We bleven in contact en gingen regelmatig samen iets drinken. We belden ook veel met elkaar. Hij had snel door dat ik arm was en een studentenjob nodig had om mijn studies te betalen. In plaats van werk stelde hij mij al vlug voor om de kosten van mijn studie en mijn verblijf op zich te nemen. Hij zou mij ook zakgeld geven. In ruil moest ik wel tot zijn beschikking staan wanneer hij dat wenste. Ik wil er onmiddellijk aan toevoegen dat ik niet echt iets voelde voor deze meneer die in geen enkel opzicht mijn type man was. Ik was helemaal niet verliefd op hem. Van een liefdesrelatie was geen sprake. Maar ik begreep wel dat, als ik zijn talrijke geschenken aannam, ik niet anders kon dan instemmen met seksuele betrekkingen.

In de daaropvolgende periode heeft hij mij uit mijn studentenkamer weggehaald en alles voor mij gedaan wat hij beloofd had: hij huurde een appartement van 60m2 voor mij in Ukkel, en richtte het comfortabel in. Uiteraard betekende dit een hele verademing voor mij...

Gemeen was hij niet... integendeel, hij was zelfs heel vriendelijk en attent. Ikzelf, die niet verliefd op hem was, wist diep vanbinnen dat ik iets deed wat ik eigenlijk niet wilde; zo iets heeft een naam: **prostitutie**.

Ik vind het belangrijk voor mijn verhaal om te benadrukken dat ik overtuigd christen en praktiserend katholiek ben. In mijn geboorteland Kameroen ben ik christelijk opgevoed. Toen ik aankwam in België en de contacten met de Belg intenser werden, ben ik echter uit de kerk weggebleven. Ik schaamde mij omdat ik mijn overtuigingen die ik vanuit Kameroen had meegekregen overduidelijk had verraden.

Ik was niet trots op het leven dat ik leidde. Door mijn keuzes voelde ik mij ongemakkelijk ten aanzien van mijn opvattingen, mijn geloof, en vooral mijn familie; enkele maanden ervoor

had ik mijn vader verloren. Diep in mij wist ik maar al te goed dat het leven dat ik leidde niet iets was waarop mijn arme vader, mijn held, trots zou zijn.

Op een middag, ik herinner het me alsof het gisteren was, kwam het in me op om God op de proef te stellen, ... een beetje uit wrok; misschien ook vanuit een soort onbewuste behoefte om als bij toverslag dingen te laten veranderen. Zoals mijn leven toen liep had ik het gevoel dat ik mijn diepste zelf aan het verliezen was. En zo ging ik een weddenschap aan met God. Ik stelde Hem een aantal duidelijke voorwaarden om terug naar een kerk te gaan. Ik heb de weddenschap verloren. Ik ben namelijk terechtgekomen in een kerk en ben zo Micheline en Jacques Philippe tegen het lijf gelopen. Ik was niet zwanger, maar het waren gewone christenen die naar mij geluisterd hebben, mij opgevangen hebben en mij hun parochie hebben leren kennen.

Enkele dagen later ben ik uit het luxueuze appartement in Ukkel vertrokken om bij de familie Philippe te gaan wonen. Ik heb alles achtergelaten ... met een **trots** gevoel; **trots** dat ik bereikt had wat ik al een hele tijd geleden had moeten bereiken, trots dat ik een beslissing genomen had waardoor ik volgens mijn overtuigingen kon leven, trots omdat ik zopas "NEE" had gezegd tegen een leven waarmee ik niet akkoord ging. **Trots** omdat ik de indruk had dat mijn vader mij, daar waar hij nu was, een knipoog gaf en me in zijn armen sloot... **Trots** omdat ik later aan mezelf en aan heel mijn familie wilde tonen dat ik geen prostituée was. Trots omdat ik mijzelf voor de eerste keer sinds mijn komst naar Europa in de ogen kon kijken en de persoon kon worden die ik wilde zijn. Meer dan twee jaar heb ik bij Jacques en Micheline gewoond, tot ik mijn man ontmoette bij wie ik mijzelf tot een waardige vrouw, echtgenote en moeder heb kunnen ontplooiën. Ook heel de parochie heeft mij ondersteund en financieel geholpen. Ik heb een nieuwe familie gekregen; een plaats met een authentiek geloof en een evenwichtig leven. Ik ben ook zeer geraakt door een parochiaan die heeft aangeboden om mijn studiegeld te betalen zonder er iets voor terug te willen! Een tijdje later, nadat ik verhuisd was, vernam ik dat een jong Nigeriaans meisje haar intrek in mijn luxueus appartement in Ukkel genomen had...

Ik wil dit getuigenis nu neerschrijven om mijn Kameroense zusters die naar België komen studeren, op het hart te drukken dat het mogelijk is om hun studies te voltooien en om te slagen in het leven door trouw te blijven aan hun diepste overtuigingen. Als ik nu terugkijk naar de recente beslissingen die ik genomen heb, ben ik er **trots** op. **Trots** op de vrouw die ik geworden ben, **trots** dat ik de moeder van mijn kinderen ben, en **trots** dat ik deze keuzes gemaakt heb.

Als ik mijn studentenverhaal herlees, onthoud ik nog andere zaken die mij gered hebben:

- . Eerst en vooral mijn motivatie om te slagen in mijn studies.
- . Maar ook het feit dat ik trots ben om de dochter te zijn van mijn vader die ik zeer hoog achtte en dat ik hem - hij stierf toen ik in België was- al de liefde die hij mij tijdens zijn leven gegeven heeft op een bepaalde manier wil teruggeven, door te slagen in mijn leven. Ik weet ook dat, was ik als prostituée zwanger geraakt, "de Belg" me zou gedumpt hebben en me door een ander zou vervangen hebben. Ik weet dat meerdere van mijn landgenotes zich vandaag in dezelfde situatie bevinden.

Het circuit is helaas bekend; het begint bij het zoeken naar iemand die het mogelijk maakt om in Europa te komen studeren en die zorgt voor logies en onderhoud. Soms zijn de studies zelfs een voorwendsel, een officieel excuus om het land te verlaten. Ook de armoede, de stamtwisten etc. spelen een rol. De prijs voor deze emigratie wordt betaald in de vorm van seks en huishouding, en ... in welke omstandigheden?

In zulke levenswijze is er geen liefde: het is een stilzwijgend contract en geen relatie. Als de meisjes zwanger raken, of niet aan de vereiste bed- en andere prestaties voldoen, worden ze gegarandeerd aan hun lot overgelaten.

Uiteindelijk is onnoemelijk leed hun deel en een leven dat totaal tegengesteld is aan hun "Europese droom" of aan het leven van een "geëmancipeerde vrouw». ☹☹

“Naar België komen”

Naar België komen was geen gemakkelijke beslissing. Wanneer je gestudeerd hebt, een Master 2 diploma hebt en door je regering wordt aangenomen om uiteindelijk jaren zonder salaris te werken, spreekt het voor zich dat je een creatieve manier moet vinden om te overleven.

Als je met twee bent, is dat al niet simpel. Maar beeld je eens in hoe het is met drie? Hoe betaal je je eten en je huisvesting? Ik laat het aan uw verbeelding over hoe moeilijk het is om menswaardig te leven. Overleven met diploma's op zak zonder hoop op een betere toekomst was zeker niet waaraan wij ons verwachtten toen we begonnen te werken.

Op een dag kwam bij mijn man de beslissende vraag op: "Waarom blijven wegwijnen in ellende terwijl we over zo'n enorm potentieel beschikken? Waaraan hebben wij het verdiend om te werken zonder loon, om te sterven van honger terwijl er elders, met eenzelfde diploma, wel hoop op een beter leven zou zijn?"

In augustus 2015 werd mijn man toegelaten aan de universiteit van Luik. Hij vertrok terwijl ik achterbleef met onze eerste dochter. Ik was ook zeven maanden zwanger. Ik hoef niet te vertellen hoe zwaar dit voor mij was. Ik leed onder zijn afwezigheid, de dagelijkse moeilijkheden en mijn lichamelijke toestand.

Voor hem was het leven trouwens ook niet gemakkelijk. Eenmaal aangekomen in België moest hij maandenlang zoeken hoe zijn huur te betalen, hoe in zijn dagelijks onderhoud te voorzien. Hij moest niet alleen voor zijn gezin zorgen, maar ook voor zijn ouders en zijn broers en zussen die in Kameroen gebleven waren. Omdat hij ons wou verlossen uit de moeilijke omstandigheden waarin hij mij had moeten achterlaten, besloot mijn man dat ik ook als studente naar België zou komen.

En zo kom ik in 2016 aan in België, 26 jaar, een jaar na mijn man. Ik studeer voor burgerlijk werktuigbouwkundig ingenieur. Ik laat onze twee kinderen, Nadine (2 jaar en een half) en Julia (8 maanden) respectievelijk bij mijn schoonmoeder en mijn eigen moeder achter.

Aangekomen in België...

Mijn man en ik hadden in 2013 al een masterdiploma behaald in ons geboorteland Kameroen. Ons doel was onze studies voort te zetten, werk te vinden en daarna ook onze kinderen Nadine en Julia van Kameroen naar België te laten overkomen.

Mijn eerste jaar in België was helemaal niet gemakkelijk. De zaken waren niet zo simpel als ik dacht. Ik heb een jaar lang afwisselend doorgebracht in het ziekenhuis, thuis en op school. Intussen deed ik ook nog studentenjobs. Ik was regelmatig ziek. Volgens mijn dokter kwam dat door de stress. Ik miste mijn kinderen verschrikkelijk. Daarbij kwam dan ook nog dat Nadine in Kameroen veel ziek was. Een jaar voordien was ze eerst van haar vader gescheiden, en later tegelijk van haar moeder en zus. Bij mijn vertrek moest ik de meisjes van elkaar scheiden omdat zowel mijn moeder als mijn schoonmoeder bij hun kleinkinderen wilden blijven. Na mijn eerste jaar in België (2016-2017) wilde ik met mijn ingenieursstudie stoppen, maar mijn man bleef mij aanmoedigen om door te gaan. Ik ben verder gegaan, heb het volgehouden en behaalde uiteindelijk mijn tweede Master in januari 2020. Ik bespaar u de details. Wel moet ik vermelden dat ik in februari 2019, tijdens mijn studie, van ons derde kind, Michel, bevallen ben.

Door de genade van God, in Wie ik geloof, heeft mijn man werk gevonden met zijn Master die hij in april 2019, een jaar vóór mij, hier in België behaald had. Stilaan zijn de dingen in ons leven beginnen verbeteren, en dan heb ik het nog niet over de hulp van Levensadem bij de baby-uitzet van onze zoon Michel en nog zoveel meer. Vervolgens hebben we de procedure voor gezinshereniging opgestart. Op 24 augustus 2020 zijn onze dochters naar België gekomen.

De komst van onze dochters.

Met al onze middelen hadden we de komst van onze dochters voorbereid. Vier jaar had ik op dit moment gewacht. Alleen al de gedachte om ze in huis met hun kleine broertje Michel te zien spelen deed mij huilen van vreugde.

Aangekomen op 24 augustus 2020 verliep hun aanpassing best vlotjes. We maakten ons vooral zorgen of we het financieel wel zouden kunnen bolwerken. Mijn man was immers sinds maart 2020 werkloos en ik had nog geen werk gevonden na het behalen van mijn diploma in januari 2020. We besloten om er niet te veel bij stil te staan en te genieten van onze vrijheid om tijd door te brengen met de kinderen ondanks de winter die er zat aan te komen.

Ik droomde van een vredig, rustig leven, vol pret en intense vreugde met onze kinderen, maar de realiteit was anders. We woonden met onze zoon Michel al twee jaar op een appartement met twee kamers. Een week na de aankomst van onze dochters begonnen we ons al opgesloten te voelen in dat appartement. De meisjes werden twee weken na hun aankomst ziek. Ze hebben verschillende dagen in het ziekenhuis doorgebracht. Ik was dit niet gewend. Ik moest schoolgerief kopen, nieuwe kleren enz. Financieel was het alles behalve gemakkelijk. Gelukkig kregen we kleren van Levensadem die ze nu nog steeds dragen.

Aan het eind van de maand september kon mijn man gelukkig opnieuw aan het werk. Na 6 maanden was ik werkloos te zijn. Ik moest wennen aan het nieuwe levensritme: meisjes naar school naar de crèche, elke dag hun huiswerk maken waren ook niet geraakt niet in slaap, maakten ons 's nachts bang waren. In Kamerom bij hun grootmoeder regelmatig woedeaanvallen maar niet waarom. Ik belde om raad te vragen, want ik eigen kinderen niet kende. Soms kreeg ik spijt dat ik ze zo jong keer terug uitleggen dat ik hun echte daar niet zomaar van overtuigd was. Mijn actieve zoektocht naar werk was sinds hun komst onderbroken. Ik begon te denken dat ik een deeltijdse job zou moeten zoeken voor later, wanneer ik me zou hebben aangepast aan dit nieuwe levensritme. De intimiteit met mijn man leed er ook onder. In het begin aanvaardde de kleine Michel onze dochters niet als zijn zussen. Hij eiste voor het minste al mijn aandacht op.

Kortom, het was niet gemakkelijk, maar met de tijd heb ik mij aangepast. Als ouders beleef je ook wel echt heerlijke momenten. Maar dat vereist veel tijd, veel werk, veel geduld en de juiste opvoedingsmethodes. Ik ken mijn dochters nog niet helemaal, maar er is vooruitgang. Ik werk nu deeltijds in het onderwijs. Alles gaat steeds beter. Ik neem mijn hoed af voor alle ouders van grote gezinnen en ik dank Levensadem voor het mooie werk dat zij doen.

maand september
kig opnieuw aan het
den werkloos te zijn
wennen aan het
vroeg opstaan, de
brengen, hun broertje
dag koken, samen
's avonds. De nachten
makkelijk. De meisjes
alleen in hun kamer. Ze
wakker en zeiden dat ze
roen waren ze gewend
der te slapen. Ze kregen
en huilbuien en ik begreep
veel met hun grootmoeder
moest vaststellen dat ik mijn

had achtergelaten. Ik moest ze elke
moeder was omdat Julia, de allerkleinste
tieve zoektocht naar werk was sinds hun komst

Terwijl we de bovenstaande getuigenissen binnenkrijgen van twee Kameroense vrouwen van Levensadem, belandt er een brief in onze mailbox die het heeft over de culturele verschillen tussen Europa en Afrika die soms onoverbrugbaar zijn. Kameroen is hierop geen uitzondering. Ons klein landje is als een kruispunt waar massa's mensen met uiteenlopende etnische, culturele en religieuze achtergronden elkaar treffen. Men kan het als een rijkdom zien, maar dikwijls is het in het begin ook een realiteit van verborgen of openlijk leed. Dit doet ons denken aan de volgende woorden van Eric de Beuckelaer:

“Wie van ons kan er prat op gaan dat hij of zij zich altijd aan de juiste kant van de geschiedenis bevindt?”

“Sta mij toe om u deze brief te schrijven, want zoals men zegt: “Spreeken is moeilijk, maar zwijgen is nefast”. Praten bevrijdt een mens, daar ben ik van overtuigd. Om vrij te kunnen spreken is een geschikte omgeving nodig en vooral een luisterend oor. In mijn huidige situatie is dit niet mogelijk. Om dit manco op te vangen leek het mij het beste om de problemen die voor mij een normaal leven in de weg staan op te schrijven en naar jullie te sturen.

.Mijn naam is Beny, 44 jaar. Ik ben Kameroense en woon momenteel in Yaoundé, Kameroen. Ik werk er als directieassistente in een universitaire instelling. Gedurende vele jaren was ik religieuze. Toen ik deze levensstaat niet meer kon verderzetten, raakte ik in de seculiere wereld ietwat verdwaald. Strijdbaar als ik ben, wilde ik de armen niet laten zakken. Om mijn leven terug op orde te krijgen, heb ik twee overgangsjaren doorgebracht in een totaal ander milieu dan ik gewend was. Ik heb een studiebeurs kunnen bemachtigen om praktische theologie te studeren bij Lumen Vitae (internationaal instituut voor catechetische en pastorale studies, gevestigd in Namen; nvdr), waar ik twee jaar verbleven heb om mezelf spiritueel, menselijk en intellectueel te vormen. Om eerlijk te zijn had ik gehoopt mij te kunnen vestigen in België om daar als pastoraal lekenanimator (wat mij het beste lag) of in een andere branche te werken. Helaas kon ik nergens terecht.

Omdat ik niet in een ongeordende en kwetsbare situatie wilde terechtkomen, koos ik ervoor om terug te keren naar mijn geboorteland. Hierbij moet ik aanstippen dat ik er 17 jaar lang niet meer geweest was omdat ik missiewerk en studies had gedaan in andere landen (Frankrijk, Ivoorkust en Tsjaad). Bijgevolg kende ik van Kameroen minder dan ik dacht. Het volstaat niet dat je uit het land afkomstig bent om het te kennen. Je moet echt de cultuur in al haar aspecten kennen.

Sorette

Mijn beslissing getuigde ontegensprekelijk van moed. Tegelijk was ze ook onbezonnen, gezien de situatie en de omgeving waarin ik mij bevond en in zekere zin ook gezien de persoon die ik toen was. Ik verklaar me nader: er is veel zelfverloochening, geloof, hoop en zelfs dwaasheid voor nodig. Je moet, net zoals in het Evangelie, een beetje het lef hebben om op het water te lopen om bij Jezus te komen. Aangezien ik meer dan een decennium niet in mijn geboorteland was geweest, geen enkele garantie op werk of opvang had, met als enige zekerheid mijn nationaliteit en mijn familie, was dit een enorme gok. Toch heb ik, met Gods hulp, na een zoektocht die een trimester geduurd heeft, een betrekking kunnen vinden waardoor ik in mijn dagelijks onderhoud kan voorzien, en in de mate van het mogelijke voor mijn familieleden kan zorgen. Als wat ik tot nu toe verteld heb alles zou zijn, zou ik stellig kunnen zeggen dat ik een mooi, rustig en geslaagd leven heb en geen reden tot klagen. Was het maar zo! Wat ik nu ga beschrijven is de situatie waarin ik mij echt bevind en vooral mijn verlangen om eruit te komen en een beter leven te leiden.

Als celibataire vrouw onderga ik namelijk elke dag geweld van allerlei aard, juist omwille van mijn levensstaat. In mijn woning, in mijn wijk, op straat, in mijn werkomgeving ... kortom, overal en altijd. Het feit dat ik celibatair ben, lokt dit geweld uit. Men begrijpt dat niet op mijn leeftijd. Bovendien draag ik een bril en een bril staat symbool voor een intellectueel, iemand die op een kantoor zit, niet hard werkt en veel geld heeft. Het zien dragen van een bril wekt een gevoel van onrechtvaardigheid op bij mensen die er geen dragen.

Het geweld dat ik onderga neemt verschillende vormen aan:

1. Psychologisch geweld:

Daar ik $\frac{3}{4}$ van mijn leven buiten mijn familiale en sociale kring heb doorgebracht, hebben de andere culturen mij als het ware "verkleurd". Ik spreek niet met het lokaal accent. Om aanvaard te kunnen worden, spreek ik wel de plaatselijke taal wanneer het kan. Maar zelfs dan zeggen de mensen mij dat ik het gewoon aangeleerd heb. Onvoorstelbaar. Omdat ik een bril draag, met een ander accent spreek en een andere woordenschat hanteer dan in de omgang gebruikelijk is, zijn mijn aankopen systematisch duurder. Soms betaal ik zelfs het dubbele van de gewone prijs. Om dit te vermijden doe ik mijn boodschappen in supermarkten omdat de prijzen daar vast liggen. Maar ze zijn wel duurder dan bij de kleine handelaars

Voor mij is het allemaal zeer duur en dat duwt mij ook in de marginaliteit. Boodschappen doen in een supermarkt is voor de buitenwereld een teken van financiële welstand. Daardoor trek ik dus weer aandacht op een manier die niet in mijn voordeel is.

Om een vast logement te vinden moet je een ware strijd leveren. Ik ben al verschillende keren op weigeringen gebotst. De eigenaars willen geen alleenstaande jonge vrouwen in hun huizen omdat die als prostituees beschouwd worden. Bovendien word ik elke keer scheef bekeken door getrouwde vrouwen die in mij direct een potentiële rivale zien. Om logies te vinden moet ik me samen met een man aandienen bij de huisbaas. De man die met me meegaat moet ik daarvoor veel geld betalen. En aangezien de eigenaar merkt dat wij niet echt een koppel zijn, verhoogt hij systematisch de huur zonder met ons contract rekening te houden.

Deze situatie geeft impliciet de indruk van een gedwongen huwelijk. Om een vaste verblijfplaats te hebben moet je immers getrouwd zijn. Dit is een heuse morele en psychologische druk die op lange termijn niet vol te houden is. In mijn geval zou de onmiddellijke oplossing voor de maatschappij, en vooral voor de mannen, erin bestaan dat ik de "goede weg" insla: ik zou moeten trouwen en wel met

De foto staat los van het artikel

de eerste de beste, ongeacht of hij al één of meer vrouwen heeft. Bovendien wordt er geen rekening gehouden met het feit of ik daar al dan niet mee instem.

2. Verbaal geweld:

Het psychologisch geweld uit zich ook verbaal, met of zonder woorden. In het milieu waarin ik mij bevind kunnen woorden heel krachtig zijn. De taal heeft ook een zeer beeldrijke woordenschat. Het feit dat ik aanbidders met slechte bedoelingen durf afwijzen heeft mij al heel wat kwetsende beledigingen opgeleverd. Als ik voorbijkom blijft het niet bij commentaar onder elkaar. Ze keuren me van kop tot teen en schreeuwen me luidkeels krenkende woorden toe: "Je wordt niet onderhouden en dat kan je niet schelen? ik ga je rekeningen wel betalen". "Zo kan je als vrouw niet verder gaan! Wat is je probleem? Wat marcheert er niet?". "Je gaat zo je plan niet kunnen trekken". "We zullen zien wie hier de man is". "Met je bril en je handtas, denk je dat je dan hard gewerkt hebt? Je bent niet meer dan andere vrouwen. Je bent niets, je zal het moeten toegeven" "Wil je zeggen dat je alleen met water en zeep wast en dat dat genoeg is?" "We zullen zien...". Mij kleineren om mijn intelligentie; de constante kritiek op mijn woordenschat, mijn accent, mijn meningen. "Jij bent een blanke", "een vrouw moet onderdanig zijn". En het houdt niet op bij zulke kwaadaardige woorden, er is ook lichamelijk geweld.

3. Lichamelijk geweld

Doordat ik mij constant bedreigd voel, ben ik beperkt in mijn bewegingsvrijheid. Ik durf niet laat buiten komen omdat ik bang ben dat ze me zullen volgen op mijn terugweg naar huis... wat trouwens al herhaaldelijk gebeurd is. Mijn deur is verschillende keren 's nachts opengebroken. Ik ben aan verkrachting ontsnapt dankzij een sterk ruikend insecticide. Ik moet dan wel de nacht doorbrengen in stank en angst. Ik heb mijn deur verschillende keren moeten herstellen om de simpele reden dat de buurman er tegen getrapt had omdat ik hem telkens afwimpelde.

Motorfietsen maken deel uit van het openbaar vervoer. De bestuurders hebben meestal gewoon al doende leren rijden, hebben niet altijd een rijbewijs en rijden aan te hoge snelheid. Ze rekenen mij systematisch een hogere prijs aan omdat ik een bril draag en een "hooggeplaatste" bestemming opgeef, bvb de universiteit waar ik werk. De bestuurder neemt de wildste bochten, scheurt door de straten en doet alles opdat ik me niet op mijn gemak zou voelen. Als ik iets durf zeggen, haalt hij nog meer halsbrekende toeren uit en juist als ik ga afstappen geeft hij nog extra gas ... Het is zo gevaarlijk dat ik nooit weet of ik de rit wel zal overleven.

Elke keer doet hij mij pijn. Als we elkaar een hand geven, knijpt hij zo

hard dat mijn vingerkootjes bijna verpletterd worden. Ook gebeurt het dat iemand naast mij komt lopen als we in een rij staan en mij expres wegduwt.

4. Ontmoediging

Door dit lichamelijk geweld geraak ik helemaal ontmoedigd.

Dat ik celibatair ben terwijl ik geen enkele lichamelijke of psychische afwijking heb, is ronduit aanstootgevend voor mannen. Als een bliksem die inslaat in de maatschappij. Daarom word ik dan ook als een prostituee beschouwd. Omdat ik op dit punt niet toegeef zorgen de niet aflatende verbale en fysieke aanvallen die ik van mannen te verduren krijg er op zijn zachtst gezegd voor dat ik mij niet op mijn gemak voel. Mijn ellendige toestand varieert van me gewoon triest te voelen tot depressiviteit, neerslachtigheid, sociaal en zelfs familiaal isolement. Ik verklaar me nader.

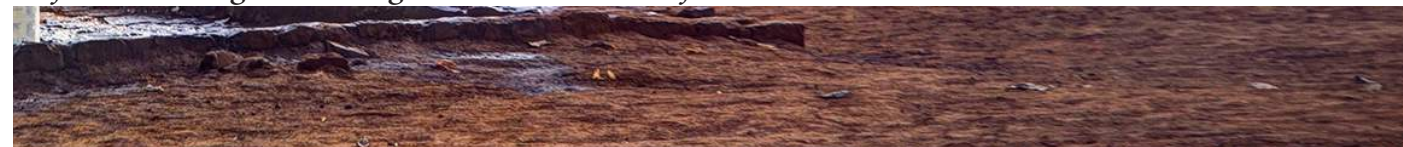
Omdat ik gezien word als iemand die ik niet ben en ook niet wil zijn, word ik door een man die ik afwijs en die meestal getrouwd is en mij als een hoer beschouwt, geschoffeerd in het openbaar en/of privé. In woorden en/of in daden. Ik ben dikwijls machteloos in een land waar moreel besef zo goed als onbestaande is. Ik ben niet veilig en kan nergens op terugvallen omdat ik maatschappelijk in fout ben, wegens mijn ongehuwde staat.

Voor mijn familie ben ik goed genoeg om hen te helpen, maar als ik zelf hulp nodig heb dan kan het niet. Als ik mijn beklag doe over nachtelijke aanrandingen door mannen luistert er niemand. Ze laten niet na mij in te prenten dat ik er belang bij heb om toe te geven omdat dit een goede gelegenheid zou zijn om een zielsverwant te vinden. Kortom, ze laten me verstaan dat ik het als getrouwde vrouw gemakkelijker zou hebben omdat ik dan een eigen familie zou hebben en een man om mij te onderhouden. Ik zou er baat bij hebben als ik mij open stel in plaats van me te blijven verzetten.

In de Kameroense maatschappij blijft de familie, net als in andere samenlevingen, een vaste waarde. Om deze in stand te houden is het huwelijk het meest geschikte middel, het wordt zelfs als een "deugd" beschouwd. Als ze niet trouwt, is er voor een vrouw het alternatief om op zijn minst kinderen te hebben om een plaats in de maatschappij te verdienen. Zij blijft de belangrijkste hoofdrolspeelster op dit gebied. Volgens de Afrikaanse en dus ook Kameroense antropologie "is de vrouw moeder, echtgenote en vrouw des huizes". Dit zijn slechts een paar titels. Maar vooral "is zij verantwoordelijk voor het voortbestaan van de menselijke soort. Van haar hangt de voortplanting af, de eerste stappen naar integratie van de kinderen in de maatschappij en dus de samenleving in het algemeen". In deze opvatting is er geen plaats voor het celibaat. In de Beti-traditie (in Midden-Zuid Kameroen), waarvan ik afkomstig ben, is een celibataire vrouw oorspronkelijk iemand die geboren is met een misvorming als gevolg van een erfelijke afwijking. Aangezien zij van nature niet kan trouwen, rest haar het celibaat omdat zij sociaal incapabel is. Het celibaat kan niet los gezien worden van een aangeboren afwijking. Er is zelfs geen woord in de plaatselijke talen om het te benoemen. "Het celibaat is precies het tegenovergestelde van het gezin". Hoewel het multiculturalisme voor een zekere openheid zorgt, zou het celibaat volgens de algemeen geldende opvatting in de polygame Kameroense samenleving zelfs niet mogen bestaan.

Vervolgd omwille van mijn ongehuwde staat.

In een milieu waar het celibaat niet kan bestaan, heb ik nooit het recht om te klagen. Niemand luistert naar mij om de simpele reden dat mijn vrienden en naasten vinden dat het allemaal mijn eigen schuld is. Het huwelijk zou al mijn problemen oplossen en mijn hele situatie veranderen. Ze noemen mij slachtoffer van mijn eigen koppigheid. Als getrouwde vrouw zou ik minder moeten betalen voor mijn boodschappen. Als getrouwde vrouw zou ik gemakkelijker een woning vinden aangezien het de mannen zijn die over de huur onderhandelen.

Ik zou zonder problemen voor mijn bejaarde en zieke ouders die het zelf moeilijk hebben, kunnen zorgen. Omdat ik een vaste baan heb, zou ik zeker een man vinden met een goedbetaalde vaste job.

Vele dingen zouden gemakkelijker zijn voor mij. Men zou mij respecteren zoals alle getrouwde vrouwen omdat ze met "iemand onder één dak wonen". Ik zou geen verbaal geweld meer hoeven te ondergaan. Niemand zou mijn deur durven openbreken of mij fysiek aanvallen omdat ik onder de bescherming van mijn man leef. Op mijn werk heb ik praktisch elke zaterdag en sommige zondagen permanentie, juist omdat ik toch geen man heb die thuis op mij wacht.

Ik ben eenzaam, alleenstaand en celibatair en geniet geen enkele ondersteuning. De Kameroense samenleving verwacht van mij, ondanks mijn professionele en sociale talenten, dat ik mannen leer kennen. Er verandert niets, ik moet me schikken naar de algemeen geldende opvattingen.

Zo niet word ik ertoe gedwongen en dat is onvermijdelijk.

Om mijn punt dat ik hier wil maken nader te verklaren, moet ik u het waarom van het celibaat toelichten. Hoewel het mijn eigen keuze was om in Kameroen te blijven, stel ik vast dat ik er vastloop. Wat ik zonet beschreven heb, bevestigt dit.

Het celibaat is voor mij geen keuze zoals de keuze die ik maakte voor mijn Godgewijd leven. Ik zie mijn levensweg nu als iets dynamisch. De roeping van God wordt dag na dag concreet voor mij en ik beleef ze op verschillende manieren, niet in een welbepaalde levensstaat.

Zo sluit ik mij ook niet helemaal af voor het huwelijk. Integendeel, in feite zou ik graag trouwen, ik loop al een tijd met deze gedachte rond. Het probleem is echter dat ik daar in Kameroen al te oud voor ben. Tenzij iemand zou hertrouwen met mij. Een groter probleem is dat ik geen kinderen kan krijgen. Mijn baarmoeder is namelijk verwijderd toen ik 34 jaar was. Ik was toen nog religieuze en op missie in Ivoorkust waar het oorlog was. Mijn communautiteit bevond zich vlak naast een militaire basis van de oppositie die de wijk gedurende weken letterlijk had afgesloten. Het dag en nacht schieten en de chemische wapens hebben ons niet gespaard. De gevolgen voor de overlevenden zijn blijvend. Ik had al last van fibromen en deze situatie heeft het alleen maar verergerd. Dankzij Franse militairen die onze medezusters en landgenoten kwamen bevrijden, kon ik ternauwernood ontsnappen. Getraumatiseerd en doodziek moest ik dringend terugkeren naar Kameroen (ik bloedde heel de tijd over heel mijn lichaam). De beslissing van de chirurg was onherroepelijk: de fibromen waren zo snel gegroeid dat ze tot één grote waren samengesmolten. De tumor had zich in het midden van mijn baarmoeder genesteld en woog zo'n 800 gram. Als hij verwijderd werd zou ik het niet overleven. Heel mijn baarmoeder moest dus verwijderd worden.

Drie jaar later stapte ik uit het religieuze leven en kwam terecht in een samenleving waar de baarmoeder de vrouw maakt. Zoals ik hiervoor beschreven heb, is een kind een rijkdom en een waarde voor elke Afrikaner. Omdat ik geen kinderen kan krijgen, word ik als "afwijkend" beschouwd. En ik zal nog meer met mijn neus op de feiten gedrukt worden wanneer ik niet meer in mijn onderhoud zal kunnen voorzien. De kinderen van anderen blijven hun kinderen, en dat zal nooit veranderen. Er is in mijn land geen enkele garantie voor mij. Geen sociale zekerheid, geen gegarandeerd pensioen omdat ik hier voordien nooit gewerkt heb en dus geen bijdrage geleverd heb."

Ook Beny zou graag in België kunnen integreren.
Maar wie kan haar verzekeren
dat ze hier geen andere vormen van discriminatie zal ondervinden ?

Sinds september 2019 is "le Filet de Pesche" opgestart. Dat is een kleine ploeg vrijwilligers die alles wat te maken heeft met onze vakantieverblijven in Pesche coördineert: de werken en de animatie + het onthaal van de vakantiegangers. Verschillende grote werken moesten dringend worden aangepakt; daarvoor werd een planning opgesteld. Enkele koppels van Filet de Pesche en van Levensadem hebben vorig jaar ook activiteiten georganiseerd voor de vakantiegangers.

De werken:

Begin 2020 werd het dringend iets te doen aan de oude doorgang van het voorplein naar de tuin. Het dak van dit gebouw stond immers op instorten. Het werd afgebroken en een muur van Ytongblokken werd opgetrokken ter beveiliging van de mazoutketel. Dankzij de financiële bijdrage van een steungezin dat ons het nodige materiaal voor een nieuw dak heeft bezorgd (aan de kant van het voorplein) hebben we het dak boven de ketel en de 2 toiletten vooraan kunnen dichtmaken. Op het einde van het 2e trimester 2020 is een enthousiaste ploeg vrijwilligers begonnen met de afbraak van de wankelende muur tussen de straat en de passage naar de tuin. Daarna werd op die plaats de omheiningmuur verlaagd zodat ze overal op dezelfde hoogte kwam.

De badkamer van "la Ruche" (douche, lavabo, vloer) werd opnieuw geïnstalleerd, alsook de douche van "la Tanière". Er werden spanningsverlagers, veiligheidskranen en een afzonderlijk stopcontact voor alle boilers in elk appartement geplaatst.

Hierna volgde het opknappen van het oude gedeelte van de speeltuin: herstellen van de schommels, verwijderen van de rotte balken en repareren van de speelhuisjes met aandacht voor de veiligheid van de kinderen. Tenslotte nog een goede laag verf en vernis om alles op te vrolijken. Het onkruid en struikgewas in alle perken en grasveldjes rond het speelplein werd gewied.

In juni 2020 kwam een firma de gevels van het grote gebouw aan de kant van het voorplein en de gevel van de kapel hydrofugereren.

Door de dikte van de muren duurt het 18 maanden vooraleer we binnen alles weer kunnen opknappen. Maar we zien nu al resultaat: de vochtigheid dringt niet meer verder door naar binnen. Sinds juli 2020 is er ook een nieuw elektrisch fornuis met oven in "la Tanière".

Omdat we zwammen hadden ontdekt in de badkamer en WC van het appartement "la Maternelle", is een gespecialiseerde firma de binnenmuren (aan de kant van de straat) komen behandelen (ook in juli 2020). Na de nodige droog- en verluchtingstijd heeft een andere firma de badkamer, het toilet en de gang van dat appartement heringericht en meteen aangepast voor minder mobiele personen. Deze firma had in oktober moeten terugkomen om af te werken en om het systeem van afvoer van gebruikt water herin te richten. Maar omwille van Covid is dit uitgesteld tot 2021.

Animatie voor de vakantiegangers

We zijn het jaar 2020 begonnen met een aperitief samen met de 2 gezinnen die in "l'Envie de Soufflé" verbleven. Tijdens diezelfde wintervakantie was er een vertelnamiddag met Jean-Jacques Detiège. Waren aanwezig: de gezinnen die er verbleven, vrienden uit Pesche, 4 zusters uit het naburig klooster en het gezin Philippe. Elk gezin had iets meegebracht voor het vieruurtje. Het was een namiddag vol feeërieke en magische verhalen, in een innige kerstsfeer.

Een vormingsweekend voor de perinatale rouwbegeleiders werd georganiseerd in februari 2020. Verschillende leden van "le Filet de Pesche" zorgden voor de catering. Nog in februari 2020 kwamen een twintigtal scoutsleiders naar Pesche. Een van hun doelen was om er vrijwilligerswerk te doen.

Een Carnavalnamiddag met verkleedpartij, schminken, vieruurtje en spelletjes werd georganiseerd voor de gezinnen die in Pesche verbleven en voor andere gezinnen van Levensadem.

Op Paaszondag was het de bedoeling om paaseitjes te zoeken maar dit kon door de lockdown niet doorgaan.

In ons "dierenpark" kwamen er een eend, 2 bokjes en 2 konijnen bij.

Eén van de belangrijkste activiteiten tijdens de grote vakantie werd georganiseerd door Nadia en Dany: een ontdekkingstocht naar het riviertje l'Eau Noire, gevolgd door een lange wandeling in het naburige bos en plukken en smullen van frambozen en bramen onderweg. Sommige gezinnen keerden daarna nog terug om in het water te spelen of te gaan wandelen.

Sommige van onze vakantiegangers hebben echt behoefte aan georganiseerde activiteiten, omdat ze niet de gewoonte hebben om op vakantie te gaan en hun kinderen bezig te houden. Eenoudergezinnen willen graag andere gezinnen ontmoeten en hun kinderen de kans geven met andere kinderen te spelen. Sommige volwassenen hebben nood aan een luisterend oor, vooral alleenstaande moeders met kinderen.

Ter herinnering: elke derde zaterdag van de maand is weer klusdag. We nodigen iedereen uit om ons te komen helpen bij de verschillende verbouwings- of reparatiewerken. We beginnen opnieuw vanaf september. We zijn trouwens op zoek naar iemand die bereid is om op termijn de coördinatie en organisatie van die klusdagen op zich te nemen.

Verder zoeken we nog extra medewerkers voor de ploeg van "Le Filet de Pêche": een koppel of iemand die in de streek woont en professionele of extra-professionele capaciteiten bezit in de bouw, architectuur...

Wil je graag op deze manier meewerken, neem dan contact op met Veva en Jo (03 449 48 26) of per mail (info@levensadem.be)

Van hulpvrager naar helper.

In januari belde ik aan de deur van Levensadem in Brussel, niet om hulp te vragen omwille van een zwangerschap, maar om mij aan te bieden als steungezin, om mijn aanwezigheid en gebed aan te bieden voor koppels en moeders in nood.

Toch bevond ik mij 2 jaar geleden, in mei 2019, ik was toen zelf zwanger, in grote moeilijkheden en had ook ik hulp nodig.

Ik was getrouwd met Michaël sinds 31 juli 2010 en we kregen 2 kinderen, een dochter in 2014 en een zoon in 2016 waar we heel gelukkig mee waren.

In december 2018 kregen we een derde kindervens en al heel snel werd deze wens werkelijkheid. Mijn man was hier bijzonder gelukkig mee.

Jammer genoeg verschenen er donkere wolken boven ons gezin. Rond de derde maand merkte Michaël regelmatige digestieve bloedingen op. Het leek onschuldig maar ze bleven komen gedurende dagen, weken en uiteindelijk maanden. In februari 2019 na een onderzoek in het ziekenhuis valt de diagnose: hij heeft een ongeneeslijke auto-immuun ziekte.

Gelukkig worden we doorverwezen naar de beste Belgische specialisten die ons verzekeren dat er doeltreffende behandelingen bestaan en dat men voortdurend onderzoek doet naar de ziekte. We hebben vertrouwen en proberen dag per dag de mooie momenten van de zwangerschap te beleven en tegelijk het hoofd te bieden aan de beproeving van de ziekte, die steeds ernstiger wordt. Gedurende 3 maanden mislukt elke behandeling. Michaël geraakt extreem vermoeid. Hij ondervindt ook bijwerkingen van de behandelingen, die zijn krachten zodanig ondermijnen dat hij niet meer kan gaan werken en meer en meer afhankelijk wordt.

Tijdens het 2e trimester van de zwangerschap draag ik alleen de volledige zorg voor ons gezin zonder mijn uren slaap en mijn verbruikte energie te tellen. Ik heb meer en meer werk en dwingende verantwoordelijkheden, tegelijk met de stress van de medische afspraken die bijna dagelijks op de agenda staan. In een spiritueel gebaar van vertrouwen vertrouw ik het kind dat ik draag toe aan Onze Lieve Vrouw: ik kan het tot mijn grote spijt niet de nodige aandacht en tijd geven.

Uiteindelijk brengen de bloedingen het leven van Michaël in gevaar en de dokters beslissen hem dringend op te nemen. Hij ondergaat een intensieve en agressieve behandeling die mislukt en hem nog maar eens verder verzwakt. Als laatste redmiddel stellen de specialisten ons een immuniteit onderdrukkende behandeling voor, die al goede resultaten heeft gegeven, maar die tegelijk het immuunsysteem van Michaël zou aantasten. We hebben geen keus en gaan akkoord met de behandeling als onze laatste hoop op genezing.

Enkele dagen na het begin van de behandeling: mirakel! De bloedingen houden ineens op! Wij keren dolgelukkig terug naar huis en in een onvergetelijke feestelijke sfeer vertelt Michaël het goede nieuws aan de kinderen. Twee weken later keren we terug naar het ziekenhuis om de 23e inspuiting te krijgen.

Maar 24 uur later krijgt hij hoge koorts en komen er ongewone symptomen die progressief al zijn organen aantasten. De diagnose is een zware en bliksemsnelle infectie, opgedaan in het ziekenhuis. Omdat de behandeling zijn weerstand heeft weggenomen, wordt de ziekte uur na uur erger.

Uiteindelijk ligt hij met een bloedvergiftiging op intensieve zorgen: hij straalt van liefde voor ons, geliefd, omringd, fiere vader, liefhebbende en dankbare echtgenoot, vol vertrouwen en vredevolle overgave. Ik onthoud zijn kracht, zijn moed, zijn aanvaarding van het mysterie van de ziekte en de pijn. Ik onthoud zijn geloof doorheen alle beproevingen, de glans van genade die over hem hing.

Michaël sterft op 29 mei 2019, mijn hand in de zijne, omringd door zijn kinderen en familie, te midden van gezang, gebed, tederheid en liefde.

Grote paradox: op dat moment beleef ik het leven en de dood tegelijk. Ik ben dan 31 en bijna 7 maand zwanger van een meisje dat we Céleste willen noemen. Ze bewoog in mij, vol leven en belofte terwijl ik leed onder het verlies van de helft van mezelf, het ergste dat mij kon overkomen.

Die dag kantelt heel mijn leven en al wat we op 10 jaar tijd hadden opgebouwd, stort ineens onder mijn voeten. Van de ene dag op de andere ben ik alleenstaande mama van 2 jonge kinderen, in shock door dit drama en tegelijk in verwachting van een blijde gebeurtenis. Daarbij komt een enorme administratieve druk gecombineerd met een brutale breuk in mijn financiën. Wat gaat er van ons worden? Hoe ga ik mijn kinderen te eten geven? Zal ik kracht genoeg hebben om alleen te bevallen? Ben ik in staat dit kind te onthalen? Deze vragen komen meteen op in mijn hoofd. Omdat ik niet meteen antwoorden vind, maak ik een sprong in geloof: ik laat los. Na Michaël's "hemelvaart" doe ik de deur van ons huis achter me dicht en zeg: "Nu moet ik sterk zijn en alleen mijn plan trekken". Nochtans heeft het vervolg van het verhaal me het tegenovergestelde geleerd: me in mijn zwakheid laten beminnen, met anderen in wederzijdse afhankelijkheid leven, dankbaar hulp aanvaarden en mijn trots achterwege laten in ruil voor meer gedeelde vreugde en liefde! Ik heb de werking van de Voorzienigheid ontdekt in de kleinste details en kracht gevonden in de sacramenten.

Inderdaad, het gebeurde had onvoorziene repercussies: een golf van emoties en solidariteit ontstond. Tot mijn grote verrassing ontstond er een kleine groep van vrouwen van alle leeftijden, "engelen van Lisa" gedoopt die een beurtrol organiseerden om ons maaltijden aan huis te bezorgen.

Ten gevolge van het overlijden had ik vroegtijdige weeën die schadelijk konden zijn en me dwongen het grootste deel van de tijd te blijven liggen. Boven op de schok voelde ik een fysieke onmacht die ik nog nooit had ervaren.

Naast de steun van mijn familie ontstond een ander netwerk van solidariteit om bij ons te blijven 's nachts en 's morgens om te helpen de dag te beginnen tot aan de bevalling. Mensen kwamen en gingen en brachten steun, eten, kleren, giften, juridische hulp, deden kleine boodschappen. Enkele mannen kwamen het gras afrijden, het nodige herstellen, repareren, de meubels voor de baby opzetten. Ik herinner me een detail: een vriendin had etiketjes geplakt op mijn keukenkasten zodat iedereen zijn weg kon vinden zonder mij te moeten lastig vallen. Ouders van de school stelden voor mijn kinderen op te halen en terug te brengen of vingen hen 's namiddags bij hen thuis op.

Ik kreeg buiten verwachting ontelbare giften en tekens van affectie in gebaren en concrete hulp tijdens maanden tot het eind van de borstvoeding van Céleste. Door mijn broosheid te aanvaarden kreeg ik het geluk mij te laten beminnen en te laten dragen door anderen. Vandaag wil ik graag getuigen dat zonder die warme solidariteit mijn kinderen niet zo veerkrachtig zouden zijn en ik Céleste niet had kunnen verwelkomen in de beste omstandigheden.

Elke persoon was als een draadje van een zachte stof die ons alle vier omhulde. Het was een sociale "hangmat" die me droeg en me toeliet op mijn beurt Céleste en de twee oudsten te dragen om in vrede de beproeving te doorstaan. In ruil draag ik elke dag de helden die ons de hand hebben gereikt in mijn hart met een enorme dankbaarheid.

Ik zou graag dit wijze woord met jullie delen dat in mij leefde tijdens die maanden van beproeving:

"Wij hebben de wereld verdeeld in 2 kampen:
degenen die hulp bieden
en degenen die hulp nodig hebben.
In werkelijkheid bevinden we ons in beide kampen."

Hun mooiste geschenk was het feit dat ze me bedankten omdat ik hun gaven aanvaardde en dat ze me toevertrouwen dat deze ervaring van dienstbetoon hen zelf blijer en menselijker maakte.

Eens alle ongerustheid in verband met het werk en de logistiek voorbij was, begreep ik dat deze baby op het goede moment was gekomen. Ze was mijn kans, mijn geschenk, mijn erfenis. Ze heeft me mezelf naar het leven doen keren, ze heeft me geholpen naar de toekomst te kijken. Dankzij haar ben ik niet op mezelf teruggeplooid, niet vastgelopen in steriele waaromvragen. Ik heb besloten rechtop te leven voor haar en mijn 2 andere kinderen. Het kind brengt hoop.

Vandaag hebben we ons familiaal evenwicht teruggevonden en beginnen we aan nieuwe projecten te werken. De pijn is er nog maar we vinden terug momenten van vreugde en zijn op weg.

Toen ik Micheline en Jacques ontmoette, vertelden ze mij dat mensen van Levensadem mij heel die periode van mijn leven in gebed hadden gedragen. Ik heb een groot verlangen, dat naar ik hoop, vroeg of laat zal werkelijkheid worden, om andere zwangere vrouwen of gezinnen in een zelfde situatie te helpen want ik weet dat dit hun leven kan omvormen! Ik wil graag op mijn beurt overvloedig geven en zo die prachtige keten van solidariteit en liefde verder zetten.

Elisabeth

“Laat je bevrijden...”

Op 28 december 2017, de feestdag van de Onschuldige Kinderen, dacht ik Levensadem te helpen door een gift over te maken. Ik kon me helemaal niet inbeelden dat Ghislaine en Charles, in die tijd verantwoordelijk voor de afdeling Brussel, degenen zouden zijn die mij onthaalden in naam van onze Heer en Redder Jezus Christus. Ik had die dag met hen afgesproken om hen mee te delen dat ik een gift wilde doen voor de vzw. Hun zoon Gaël had me hun adres gegeven. Ik kende Levensadem niet en nog minder waar het precies voor stond.

Ghislaine en Charles hebben me dus ontvangen en uitgelegd wat ze deden, hoe Levensadem vrouwen begeleidt die een kind verloren door eigen beslissing of een natuurlijke oorzaak. Mijn tranen begonnen te vloeien. Na 25 jaar was mijn kwetsuur nog even diep.

Zo is alles begonnen...

Als kind van gescheiden en afwezige ouders met een grote broer die je overal achternaloopt en in alles imiteert, denk je dat je al alles van het leven afweet. Dat is wat ik dacht tenminste. Dat evolueert tamelijk snel zonder dat je het goed beseft: een eerste liefde in het 4e studiejaar. Niets verkeers in dat stadium, een kusje op de mond is al een hele toestand. Toen begonnen de vrienden van grote broer bij ons thuis te logeren, er ontstaan banden ondanks het (grote) verschil in leeftijd. En dan komt alles in een stroomversnelling: een kusje, een streling, een relatie begint, hij is 18, ik 13.

Aan mijn kant is er niemand die zich tegen deze relatie verzet of liever niemand besteedt er aandacht aan. Mijn moeder verdrinkt in het verdriet om haar dubbel verlies: mijn nonna (haar moeder en mijn grootmoeder) is gestorven en de vader van mijn halfbroer heeft haar verlaten. Mijn vader beleeft een meer gelukkige tijd: hij staat in het begin van een nieuwe liefdesgeschiedenis met de vrouw die moeder zal worden van mijn 2e halfbroer.

Langs de kant van mijn vriendje lijkt de familie stabiel. Zijn ouders zijn nog samen en we moeten liegen over mijn leeftijd om hen niet te alarmeren en om te vermijden dat ze onze relatie afwijzen.

We brengen een eerste nacht samen door, bij hem thuis. Ik weet wat ik wil: ik ben te jong, ik wil mijn maagdelijkheid niet zo jong verliezen. We brengen een tweede nacht samen door, bij mij thuis en in aanwezigheid van mijn moeder, 2 verdiepingen lager. En daar, hoe kwam het... Wat is er gebeurd tussen de eerste en de tweede nacht? Waarom ben ik plots mijn gezond verstand verloren? Wie was er om mij te waarschuwen? Niemand ... en dus beeld ik me in dat ik vind dat dat normaal is, dat een koppel “dat” doet, dat hij lief is en me niet dwingt, dus, waarom niet? We zijn zo slim om een condoom te proberen maar dat werkt niet, ik heb pijn. Ineens, net zoals tussen de eerste en de tweede nacht maar dan nu in een tijdsperiode van enkele minuten, verliezen we ons gezond verstand en beslissen domweg het condoom weg te laten. En voilà, ik ben geen maagd meer, ik heb net mijn kinderlijke onschuld verloren en erger nog, er groeit een leven in mij en ik beseft het totaal niet.

Het is vreemd maar het moment waarop ik mijn zwangerschap ontdekte herinner ik me helemaal niet meer. Ik herinner me geen misselijkheid of vermoeidheid, geen aandacht voor mijn regels, of ze wel regelmatig waren, geen zwangerschapstest. Ik zie wel nog heel duidelijk hoe ik het nieuws vertelde aan mijn moeder. Hoewel ze helemaal niet autoritair was, verwachtte ik me aan stevige verwijten maar die kwamen er niet. Ik heb 2 zinnen van haar onthouden: “Wat doen we nu?” en “Wat gaat de familie denken?”. Ze heeft niet gevraagd hoe ik me voelde, hoe ik dat beleefde, of het denkbaar was de baby te houden. Ze heeft nog minder zichzelf in vraag gesteld, hoe ze zo blind kon zijn, zo achteloos, haar dochter van 13 laten slapen met haar vriendje van 18(!) Nee, niets van dat alles ... zolang de familie maar niets zou te weten komen.

Mijn herinneringen van daarna zijn nog minder scherp en het leven gaat heel snel zijn “normale” of liever zijn “gewone” gangetje, maar is eigenlijk alles behalve “normaal”.

Heeft mijn moeder mijn vader op de hoogte gebracht? We hebben er in ieder geval nooit over gepraat, hij en ik. Maar het lijkt erop dat hij weet dat ik mijn eerste seksueel contact veel te vroeg heb gehad want soms zinspeelt hij erop.

Heeft zij een afspraak gemaakt met het abortuscentrum of heb ik het gedaan? Wist ik eigenlijk wat het was? Was er één of waren er meer afspraken? Welke vragen hebben ze mij gesteld? Hoe heeft mijn vriendje gereageerd toen ik hem vertelde dat ik zwanger was? Ik weet het niet meer, ik herinner het me niet meer en ik denk dat dat heel goed is zo.

De dag van de abortus is nogal nevelig, dat ook. Ik herinner me enkel de koude omgeving, de misprijzende en moraliserende blik van de volwassenen rond mij. Ze leggen niet veel uit, ik ga op de tafel liggen en hop, weggezogen. In enkele minuten tijd is mijn baby niet meer in de baarmoeder, ik ga geen leven geven, ik heb net de dood gegeven.

Gedurende jaren deden we alsof dit alles nooit gebeurd was. Wij hebben er nooit meer over gesproken. Ik ben groot geworden, heb andere vriendjes gehad, heb gestudeerd.. altijd met die diepe schaamte, terwijl ik de grappen en beledigingen van mijn omgeving aanhoorde, wanneer we op het nieuws of ergens anders hoorden vertellen dat een zeker meisje heel jong seks had. Ik dacht dan bij mezelf "ze moesten eens weten" en ik zweeg, verlamd door zelfverwijt.

En dan ben ik moeder geworden, 1 keer, 2 keer, 3 keer. En ik hou van mijn kinderen met heel mijn kracht, mijn ziel en heel mijn hart.

Ik ben de Emmaüsweg begonnen in januari 2018 en werd ondersteund en begeleid door Ghislaine en Charles. Die weg van genezing en vergeving heeft bijna 2 jaar geduurd. De liefde heeft uiteindelijk de dood overwonnen! Hoe is het mogelijk? Hoe kan men overgaan van een schuldgevoel dat gedurende zoveel jaar van binnen knaagt naar een diepe bevrijding?

Het begon dus op 28 december 2017. Hoewel ik voor een heel andere zaak naar het huis van Levensadem-Brussel gegaan ben, merken Ghislaine en Charles onmiddellijk mijn nood en ze stellen me een eerste afspraak voor op 4 januari 2018. Ze leggen me uit wat er gaat gebeuren: we zullen samen op weg gaan zoals de leerlingen van Jezus naar Emmaüs (Lucas, 24,13-33) Wat zij beleven na de dood van Jezus zullen we naast mijn verhaal over het verlies van mijn baby leggen.

Wij spreken eerst over de reden waarom ik naar hen toe ben gegaan en gaan daarna naar hun kapel voor gebed. Daar, in aanwezigheid van onze Heer, vragen we een woord uit de Bijbel.

Dit is het eerste woord dat ik krijg: "Vrees niet Sion! Laat uw handen niet verslappen! Jahweh uw God is binnen uw muren, een reddende held. Hij zal opgetogen zijn van blijdschap om u en zijn liefde opnieuw laten blijken. Luidkeels roept Hij zijn vreugde om u uit. De treurige liederen die ver van het feest blijven neem Ik van u weg, ze waren een last voor u, een hoon." (Sefanja, 3,16-18).

Wat een woord! Wat een omwenteling binnen in mij! De Heer liet me in zijn grote barmhartigheid weten dat ik niet alleen was, dat Hij er was en dat de vreugde wachtte op het einde van de weg. Ik heb het woord tientallen keren opnieuw gelezen en ik vind nog steeds de juiste woorden niet om mijn geluk te beschrijven... en ook mijn immense verbazing!

Verschillende gesprekken volgden, om de 2 weken ongeveer, naargelang onze mogelijkheden. Soms had ik de indruk de Ge-daanteverandering op de berg Tabor te beleven. Ik voelde krachtige stoten adrenaline die me zin gaven om bij Jezus te blijven en Hem jaloers enkel voor mijzelf te houden. Op andere momenten kwamen dan weer de schuldgevoelens en de droefheid naar boven.

Soms vervulden de woorden mij met veel liefde, op andere momenten zeiden ze me niets en had ik meer uitleg nodig van mijn goede Samaritanen. Maar in alle gevallen liet de Heer me begrijpen dat Hij letterlijk mijn gevoelens deelde. Hier zijn er nog enkele:

"En Gij Heer, tot hoe lang? Keer weer, Heer, maak mij weer vrij, verlos mij krachtens uw goedheid!" (psalm 6, 4-5)

"Hij nam de twaalf terzijde en sprak tot hen: "Wij trekken nu op naar Jeruzalem. Daar zal aan de Mensenzoon alles vervuld worden, wat door de profeten geschreven is. Hij zal aan de heidenen worden overgeleverd en bespot, mishandeld en bespuwd worden. Zij zullen Hem geselen en ter dood brengen, maar op de derde dag zal Hij verrijzen". (Lc, 18,31-33)

Heer, Gij doorgrondt mij en Gij kent mij. Gij weet van mijn zitten, mijn opstaan, Gij verstaat mijn gedachten van verre. Mijn op weg zijn keurt Ge, mijn rusten, al mijn wegen zijn U vertrouwd. Want er komt geen woord op mijn tong of zie Heer, Gij kent het volk-omen. Achter mij zijt Gij, rondom mij, Gij hebt uw hand op mij gelegd. (psalm 139,2-5)

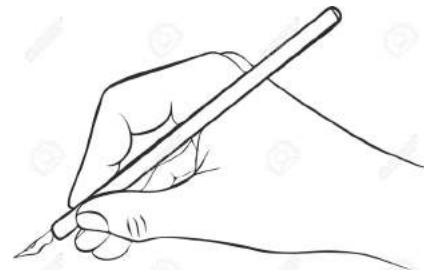
Ongelooflijk toch? En toch zo waar. Gods tijd is niet de tijd van mensen, 2 jaar kan lang zijn maar vergelijk het met 25 jaar en de rekening is gauw gemaakt. Alle vrouwen die iets gelijkaardigs hebben meegemaakt, die de last van pijn en verdriet dragen, die angstig zijn en beschaamd: laat jullie bevrijden! Heb vertrouwen in de Heer! Alleen schuldgevoelens houden ons tegen om vooruit te gaan, maar samen met Hem is alles mogelijk want "Hij is zacht en nederig van hart... zijn juk is licht" (Mat.11,28-30).

Vandaag heb ik geen pijn meer, ik voel me niet meer schuldig dankzij God, dankzij Ghislaine en Charles, dankzij Levensadem. De Heer heeft mij vergeven en ik heb mezelf vergeven.

Mijn baby "is", hij is geen taboe onderwerp meer, het doet me geen pijn meer, zijn naam is Axel!

Marilyn

Lieve vrienden van Levensadem,

Of jullie nu hulp krijgen of geven, gewoon belangstellende of sympathisant zijn, het woord "VRIENDEN" brengt ons allen samen in die menselijke solidariteit die elke persoon de kans geeft een luisterend oor, steun en bemoediging te vinden tijdens gelukkige of meer moeilijke momenten. Dat heeft ons de kans gegeven de pandemie-maanden goed door te komen en stap voor stap het virus en alle miserie waarin zoveel mensen waren terechtgekomen te overwinnen.

Covid is de indringer geworden die met ons, of we dat willen of niet, gedurende lange jaren op stap zal gaan. Wij zullen waakzaam moeten blijven om het virus te vermijden! Met verwondering kijken we naar de energie waarmee veel gezinnen tijdens de lockdown hun huis op orde hebben gezet en kasten geleegd. Dankzij hen kwamen we nooit kinderkleertjes tekort. Vandaag hebben we vooral nog babykleding nodig van 0-3 maand en voor kinderen van 5 jaar en ouder. Ook alle babyspullen blijven zeer welkom. Alles wat we krijgen, gaat meteen weer de deur uit.

Sinds kort kunnen wij weer grotere transporten doen en helpen bij verhuizingen. Dankzij een gift van 8500 euro van United Fund for Belgium hebben we een zo goed als nieuwe Peugeot Boxer bestelwagen kunnen kopen die tot 2030 mag rijden in de zones met lage emissie (Brussel, Antwerpen...)! Totale kost: 22.450 euro. De dag na zijn komst, stak hij al vol!!

We hebben weer problemen gehad met huiszwam in l'Envie de Souffler in Pesche (vakantieplek voor al wie een link heeft met Levensadem).

We hebben direct de koe bij de horens gevat om te vermijden dat het zou verergeren. De werken zijn door vaklui uitgevoerd met een waarborg van 15 jaar! Verder moest de riolering in de binnenkoer helemaal hersteld worden om afwateringsproblemen te vermijden. Nu zijn we gerust. 27.000 euro heeft dat gekost.

Wij zullen blij zijn als we velen van jullie zien profiteren van die mooie, rustige plek, heel het jaar open en goed onderhouden door Nadia en Dany Van den Bergh.

Voor gezinnen die nog nooit op vakantie gegaan zijn, is het een uitdaging om de stap te zetten. "Wat moet ik meenemen? Ik heb geen valiezen... Hoe ga ik er geraken? Ook al is het niet duur, ik heb de middelen niet om het volledig te betalen..." En daar begint de solidariteit... "ik kan je valiezen lenen", "ik kan jullie brengen en halen". "Wees niet ongerust, Levensadem kan je financieel helpen en indien nodig kan je in termijnen betalen!"

En als de angst is overwonnen en het verblijf ten einde loopt, is er vooral spijt dat ze al moeten vertrekken en is er maar één vraag: "Wanneer mogen we terugkomen?"

Het is dankzij jullie financiële vrijgevigheid dat wij deze vakantieplek ter beschikking kunnen stellen van de grote "familie" van Levensadem. Zo kunnen ook gezinnen zonder of met een laag inkomen genieten van de schoonheid en rust van deze plek.

Het is ook dankzij jullie steun dat Levensadem gezinnen, koppels nabij kan zijn en ondersteunen tijdens de zwangerschap, ongeacht welke beslissing de ouders zullen nemen voor de toekomst van dat kind.

Elke dank u, elke glimlach die we van hen krijgen, elke blij blik wanneer we de babyuitzet en de kleertjes voor de geboorte brengen, elke traan bij het verlies van een kind is voor jullie bestemd, uit dankbaarheid voor jullie hulp. Enkel dankzij die hulp kunnen wij naast hen staan in hun problemen, moeilijkheden, maar ook hun hoop en geluk.

In hun naam zeggen en herhalen we:

DANK U!

GEZOCHT

U bent Levensadem!

De fiscale vrijstelling voor giften via het rekeningnummer van Caritas BE14 3100 7989 8683 bedraagt nog steeds 45%. Profiteer ervan . Mededeling: 732107 Levensadem

Dus aarzel niet en geef vandaag nog aan je bank een doorlopende opdracht ten voordele van alle moeders en gezinnen die beroep deden op Levensadem. Van harte dank, ook aan allen die ons nu al trouw, soms al jarenlang, steunen.

DOORLOPENDE OPDRACHT

Rekeningnummer van de opdrachtgever:

Naam:

Straat + nr. + busnr.:

Postnummer: Gemeente

Bedrag:

Periodiciteit: maandelijks tweemaandelijks driemaandelijks

Data: Gelieve de overschrijving uit te voeren telkens de van de maand.

Eerste verrichting op/...../.....

Rekeningnummer van de begunstigde: kruis één van de mogelijkheden aan a.u.b.

zonder fiscaal attest: BE29 0682 0636 1564 van Levensadem vzw, De Frélaan 204, 1180 Brussel

met fiscaal attest: BE14 3100 7989 8683 van Caritas secours, Slachthuislaan 28, 1000 Brussel

in dit geval, mededeling toevoegen: «732 107 LEVENSADEM»

Opgemaakt te

op (datum)

Handtekening

Op een bepaalde leeftijd komt het verlangen soms op om de herinnering aan ons levend te houden door een vzw die ons ter harte gaat, te steunen. Bent u in dit geval en denkt u dat Levensadem een organisatie is die de moeite waard is: praat erover met uw notaris. Alle informatie vindt u op www.testament.be.

Levensadem is ook weerhouden als "goed doel" op de site van Donorinfo.

Donorinfo is in 2005 gestart als een stichting voor openbaar nut voor donateurs die in vertrouwen één of meer "goede doelen" wensen te ondersteunen. Donorinfo wil hen duidelijke en betrouwbare informatie geven,

transparant, onpartijdig en gratis. www.donorinfo.be

Babygerief in goede staat

Geef je babyspullen een tweede leven door ze aan LEVENSADEM vzw te schenken.

Je kunt ze bezorgen op volgende adressen of contact opnemen met

Floralaan 6
2640 Mortsel
03 449 48 26
info@levensadem.be

de Frelaan 204
1180 Brussel (Ukkel)
02 375 95 04
info@souffledevie.be

Al 25 jaar ondersteunt Levensadem vzw zwangere moeders en paren in moeilijkheden. Levensadem leeft uitsluitend van giften. Dank voor uw vrijgevigheid.

www.levensadem.be

www.facebook.com/levensademvzw

Levensadem

J. en V. Verbeiren

Floralaan, 6

2640 Mortsel

03/449.48.26

info@levensadem.be

Algemene coördinatie en antenne voor

Brussel en Waals Brabant

J. en M. PHILIPPE

de Frélaan, 204

1180 Brussel

02/375.95.04

info@souffledevie.be

Antenne voor de provincies Henegouwen

Namen, Luik en Luxemburg

D. en C. SCHWARTZ

Rue de la Chapelle, 26

5000 Namen

081/734.666

namur@souffledevie.be

LEVENSADDEM LUISTERT, GEEFT INFORMATIE EN BIEDT HULP AAN

WIE ONGEWENST OF ONVERWACHT ZWANGER IS.

LEVENSADDEM GEEFT PERSOONLIJKE BEGELEIDING AAN WIE EEN KINDJE VERLOOR TIJDENS DE

ZWANGERSCHAP.

Meer informatie vind je op

levensadem.be
souffledevie.be

www.facebook.com/levensademvzw